

SOKOLÍK

Uvnitř tohoto vydání:

Slovo místostarostky	1
Významné osobnosti naší jednoty	2
Volební valná hromada	5
Krátké zprávy	6
Turnaj v Basileji	7
Oetz 2006	9
Všesokolský slet v Praze	10
Telegraficky o státu ve státě	11
Jak jsme grilovali....	12
Vinobraní v Prušánkách	13
Katjas Ausflug na Mähren	15
Sokol Cup München	16
Mikulášská zábava v Českém centru	19
Co nás čeká v roce 2007	20

Milé sestry, milí bratři.

Co nového může říct pár slovy úvodem do našeho časopisu nová místostarostka? Může vypočítat sportovní účasti a pořadí našich členů, ohlédnout se dojatě za sletovými dny, může pochválit toto číslo našeho časopisu, upozornit na slíčnost našich žen a sílu našich mužů, nebo připomenout, že se práce místostarostky ujala opět žena ...

Připomínám, snad nečekaně, nedoceněné a pozapomenuté výročí naší mnichovské organizace. Ten první SOKOL, v němž cvičili i slavní čeští malíři studující na mnichovské akademii, zanikl s první světovou válkou. Jeho život nám připomíná fotografie z VI. Sletu Sokolstva v Praze v roce 1912.

Meziválečný SOKOL byl po necelých dvou desetiletích rozpuštěn nacisty. Poválečné obnovení SOKOLA českými uprchlíky po komunistickém únorovém puči nemělo dlouhého trvání. Většina členů odešla dál do světa.

*Počtvrté byl SOKOL v Mníchově obnoven českým exilem z roku 1968. Od roku 1866, kdy byl SOKOL v Mníchově založen, nás spojuje již 140 let myšlenka pevná a prostá:
V zdravém těle - zdravý duch!*

Přejme si tedy do dalších let oživení naší tělesné, duševní i mravní síly, v duchu generací našich předchůdců.

Eva Steiger

Významné osobnosti naší jednoty

Tino Marino

Jan Trunčík

24. dubna 2006 jsme se navždy rozloučili s naším milým bratrem dipl. ing. arch. Tino Marino.

Kronika

Narozeniny:

17.02. Lubomír Kaválek - 90 let
11.03. Jinřich Bernard - 75 let
04.04. Jiří Knobloch - 75 let
30.10. Jindřich Kolben - 80 let
15.11. Jarka Ungrová - 65 let

Úmrtí:

14.04.06 Tino Marino
02.06.06 Miroslav Třaskalík
19.06.06 Jürgen Walenta
17./18.10.06 Lubomír Kaválek

I když měl italský pas, vystudoval v Praze, měl české srdce, byl správným Sokolem!

Jako dlouholetý jednatel naší jednoty se staral o zdárný a úspěšný chod mnichovského Sokola.

Z jeho nesčetných a úspěšných akcí, které organizoval, chci vzpomenout aspoň jedné: autobusový zájezd na Sokolský slet do Paříže. A aby spojil krásné s užitečným přidal Tino návštěvu všech světoznámých zámků na řece Loire. Bylo to v roce 1990, těsně po

sametové revoluci. My nevěděli, jak se bude vyvíjet politika v tehdejší Československu. Zájezd dopadl na výbornou, politika na dobrou.

Těsně před Velikonocemi se Tino se svojí ženou Evičkou chystali do Čech. I já s manželkou jsme chtěli strávit Velikonoční svátky doma. Domluvili jsme se, že si v Praze spolu vyjdeme a při kávě si přátelsky popovídáme.

Vše dopadlo jinak. Na Zelený čtvrtek jsme se dověděli, že Tino dostal srdeční

infarkt, byl odvezen do nemocnice a na Velký pátek jeho srdce přestalo navždy tlouci.

Náš Tino byl velice oblíben. Svědčí o tom i skutečnost, že se s ním na mnichovský hřbitov přišli rozloučit v hojném počtu nejen Sokolové, ale i četní krajané.

Drahý Tino, děkujeme Ti za vše, co jsi pro nás vykonal. Zůstaneš navždy v našich srdcích. Nikdy na Tebe nezapomeneme!

Luboš Kaválek

Vladimír Beneš

Členky a členové jednoty TV Sokol Mnichov měli vzácnou příležitost popřát k 90nám Lubošovi Kaváčkovi, dlouholetému členu naší jednoty, hodně zdraví, spokojenosti a trpělivosti. Oslavil je v kruhu své rodiny a několika přátel 17.2.2006 za starostlivé péče jeho nejvěrnější Julišky - Luboš už potřebuje hodně péče; s námahou se pohybuje a mluvení mu dělá potíže.

Luboš se narodil v Hronově, jeho tatínek byl malířem se vztahem k lidovému umění, maminka se starala o malý obchod. Rád a často vzpomínal na své mládí prožité v Hronově Když se poprvé otevřely hranice, jeho první cesta vedla do svého rodiště, do Hronova. To bylo v lednu r.1990. Jeho syn Luboš, šachový velmistr, který tatínka doprovázel, vzpomíná: „Šli jsme po ulici a tatínka už bolely nohy. Zůstal stát a opřel se o zeď domu. Starší pán, jdoucí právě kolem, se zastavil a díval se upřeně na tatínka. Tatínkovi to bylo nápadné a zeptal pána: „My jsme se už někde setkali? Známe se snad.“ A starší pán odpověděl: “Samozřejmě se známe. Když mně bylo dvanáct, shodil s mě do Metuje.“ Jistě milé a nezapomenutelné přivítání po 41 letech.

Oldřich Jelínek

Ivan Steiger

Luboš, po absolvování učitelského ústavu, působil několik roků jako učitel. Ale jeho vysněné přání to nebylo - toužil po kariéře u filmu. Opustil tedy dráhu učitelskou a sehnal si místo na Barrandově. Začal jsem od píky, vyprávěl Luboš, musel jsem dělat všechno, co bylo třeba nežli jsem se vypracoval na asistenta režie.

Jako asistent režie se podílel na filmech: Předtucha, Nikola šuhaj loupežník, zúčastnil se na výrobě filmu Vlast vítá, jako zástupce vedoucího produkce Cesta k barikádám(1946). Největší radost měl z práce na skautském filmu Na dobré stopě. Spolu se skautským vedoucím Bratrou-Novákem vypracovali námět, s režisérem J. Machem připravil scénář. Film byl dokončen v r. 1948 a hned s velkým úspěchem promítán. V prosince 1948 po Velkém únoru vládnoucí komunistická strana stáhla film z oběhu a pod trestem jej zakázala promítat - ideologicky neodpovídal plánům o šíření komunismu v ČSR. Vzdor tak krátké době shlédlo film 1,244.583 diváků. Komunisti nehodlali Kaválkovi trpět jeho negativní postoj k lidově demokratickému režimu a Lubošovi hrozila perzekuce, před kterou se uchýlil do zahraničí. V Bavorsku, tehdejší US zóně obsazeného Německa, požádal o azyl, žil řadu měsíců v uprchlickém táboře až koncem roku 1950 dostal nabídku pracovat pro RFE v Mnichově jako režisér. Místo u RFE přijal a zůstal v Mnichově až do svých téměř 70 let ve funkcích režiséra, reportéra, moderátora a redaktora.

Pracoval vždy s pedantskou pečlivostí, byl spravedlivý, laskavý a přímý vůči všem spolupracovníkům. Obětavě pracoval pro exilová společenství a jejich akce na pomoc domovu. Lásky k vlasti zůstává stále v jeho milosrdném a statečném srdci.

Svých jednadevadesátých narozenin se Luboš již nedožil. Zemřel 17. října 2006.

zvaný Jelen, Pražák narozený v Košicích, je výtvarník, kreslíř a malíř, pro mne však i významný teoretik předalpského formátu, otec Ubu, gargantuovského typu, hrabalovsko-bukowskoidní vypravěč, recesista

klasického poválečného formátu, nositel i realizátor dadaistických a surrealistických činů, které ku škodě nikdy nevyšly písemně, nedočkavý střelec, zdatný plavec a tanečník, nezlomný charakter s myšlenkovým tryskem a názory tak pevně vtesanými do orgánů, že co je pro mnohé nadávkou – je z jeho úst lichotkou.

S Oldou při řeči sedíte vždycky v Bugatti.

Oldřich Jelínek je také tvůrcem mnoha geniálních němých filmečků, (jimž dnes již sám vždy nerozumí: Furt se tam komíhají ňáký lidi), jejichž spolutvůrci povětšinou už mezi námi nejsou. Filmy vidělo jen několik vyvolenců, ale přesto se o nich šíří již po několika generacích fáma tající dech, neboť dílka byla svého času inspirována tajemným Fantomasem. Některé filmy se bohužel dochovaly, například „Babička – kvítko boží“, lidová podívaná „Švanda dudák“ aneb „Vraždicí dopis“. Za pilíř tvůrčovy filmové tvorby lze považovat dílo „Urajt“, jehož název je odvozen z vysvětlivky verneovky přeložené do veleslavínské češtiny, jak číst jméno anglického detektiva česky: Wright = Urajt. Pro obrovský úspěch byl natočen i druhý díl, „Urajtova dcera.“

Každý umělec v takovém filmu hrál přinejmenším tři role, Jelen však jen role, které nikdo nechtěl hrát. Znalcům je také známo, že dílko „Čachtická paní“ ovlivnil jeden níže jmenovaný školní obraz a že film lze předvést divákům jen v podnapilém stavu. Naopak nezachoval se snímek „Sovjetskyj cirkus“, jež se v Praze ztratil, nejspíš ho mají někde v Praze ještě schovaný estébáci.

Jak už to Oldřich Jelínek pořád dokola vypráví, dnes už vlastně ani neví, co je pravda a co si přidal. Pokusme se tedy uvést některá fakta na pravou míru.

Od útlého mládí, již v obecné škole došlo k hříčce přírody vznikem dvojice spolužáků Jelínka a Borna. Kluci společně vedli kreslicí sešit s nekonečným seriálem komixových pitomin. Jelínek Oldřich třeba nakreslil malého Ádu, jak ho vhazuje pod rychlík a během vyučování poslal dál Bornovi Adolfovi, jež se přikreslil, jak se sám zachraňuje, vyskakuje v celku zpod vlaku, a poslal zpět Jelenovi, aby nějakou pitominu přidal. To vše činili nevěda, že za dvacet let se podobnou metodou proslaví a zaplaví za peníze kreslenými vtipy české noviny a časopisy.

Oba nadaní kluci byli výtvarně ovlivněni povinným tělovědným školním nástěnným obrazem „Reife Brust zwanzigjähriger Maurin“. Díky tomuto rannému poznání později na pražské akademii, kde opět studovali společně, už ovládali anatomii ženského těla lépe než Leonardo. Na UMPRUMu i na akademii absolvovali všechny společné průsery, jinak to nelze nazvat, do redakcí novin a časopisů chodili nabízet kresby ve dvou jak bratři Marxové.

Jejich kresby byly hybridy, nikdo

nepoznal kdo se na kresbách podílel tužkou a kdo barvou, kdo nápadem a kdo gumoval. Byl Freudovi, k socialismus, přednostně vyzádující v očích záblesk oddaný socialistické budoucnosti.

Oldřichu Jelínkovi, členu spolku výtvarných umělců Hollar,

zbyl však čas i na vážnější tvorbu. Proslavil se jako významný český grafik, ilustrátor více než celkem 200 knih, jako karikaturista a malíř. Poslední čtvrtstoletí je neméně významným umělcem v našem světě na druhé straně Šumavy, v Mnichově.

Úspěšně vystavuje svá díla, jsou mu zadávány k ilustracím tak světové, po ilustracích volající tituly jako Odysea, Hrabě Monte Christo, Robinson Crusoe, nebo Moby Dick.

Oldřich Jelínek pracuje i pro reklamu, získává v Bologni cenu za nejkrásnější knihu roku a neztrácí oblibu, byť poněkud ve stínu Picassa, portrétovat nahé slečny kresbou i malbou s lehkostí i hravostí a vždy s humorem. Slovy

kritiky: „někdy je to více lyriky, jindy hororu nebo tajemství“. V parafrázích námětu, kompozice i plochy a barevnosti je uctivě přirovnáván i perem českého kritika k Henri Matisse.

"S Oldou při řeči sedíte vždycky v Bugatti."

Malbou se Jelínek obrací i k psychoanalytikovi Sigmundu Freudovi, k jeho pohovce, jeho první pacientce Anně, k chorobným představám, obsedantním myšlenkám, k démonickým bytostem i nočním děsům. U Oldřicha Jelínka, jehož první žena byla také psychiatr, není prý sexuální přirozenou, byť potlačovanou potřebou – ale posedlostí naší doby. Je, jako u Freuda, bytostně spojena s vůlí k moci.

Mistr vystavuje ve velkých galeriích, v podkroví i ve sklepě, sklízí národní i mezinárodní ceny a uznání. Jeho biblické motivy vynáší morální soudy, jeho Malé apokalypsy – nás přímo nevydělají, ale spíše přimějí se na chvíli vážněji pozastavit v běhu všedních dní. Jelínkovy portréty Franze Kafky pak označuje kritika za více než reminiscenci na milovanou Prahu.

Domů do Prahy se vždy těší, ale bohužel, za pár dní tato radost ochabne, zaráží jej totálně negativní pohled na vše, hledání viny a odpovědnosti u druhých, závistivost, hrubost a nejvíce mu vadí sebevraždná koketérie s komu-nismem.

V třicátých letech minulého století vstupuje malý Olínek do podolského Sokola pod péči pupkatého bratra Rabase a dnes coby sedmdesátník obdivuje junáckou reprezentativní postavu našeho starosty bratra Trunčíka v kroji na tuctech sletových fotografií, jež si vystřihuje z novin a dostává surreální nápad tohoto krásného Sokola trojrozměrně zachovat i pro

příští generace a dát ho vycpat.

Snad je někdy uprostřed tohoto skvělého karnevalu světa osamocený. Pohybuje se mezi takzvaným vážným oceněným uměním a tím méně vážným, lépe placeným.

Na jednom obraze sedí sám autor na židli uprostřed prázdného prostoru před černou tabulí se dvěma číslicemi a bílým kotoučem měsíce.

Dodnes mi v díle Adolfa Borna zaznívá něco z klukovství s Oldřichem Jelínkem – a naopak, v Jelenových pracích jakoby nadále prosvítala latentní potěšující vzpomínka na Reife Brust zwanzigjähriger Maurin, čímž se mi Oldův život a jeho dílo nejvíce přibližuje a k srdci přirůstá.

Dílo Oldřicha Jelínka z našeho pohledu však vyvrcholilo stvořením sokolského praporu jednoty Mnichov.

Díky!

Budíž jim oběma čest a sláva.

Volební valná hromada výbor jednoty Sokol Mnichov

Nevím, kdo to naplánoval, ale datum konání letošní volební valné hromady připadlo na čtvrtek 16. února, na den narozenin našeho starosty Jendy Trunčíka. A tak jsme mu mohli pogratulovat hned dvakrát. Ve své funkci byl jednohlasně potvrzen pro další volební období a s ním i stávající členové výboru. Nově byly do výboru zvoleny pokladní Kateřina Shejbalová a zapisovatelka Martina Korcánová. Jiřího Knoblocha, který se ze zdravotních důvodů nemůže práce ve výboru účastnit nahradil ve funkci revizora Tomáš Hinšt.

Jiří Hofman

Starosta	Jan Trunčík	jan.truncik@sokol-muenchen.de
Místostarostka	Eva Steiger	eva.steiger@sokol-muenchen.de
Jednatel	Tomáš Mrtvý	tomas.mrtvy@sokol-muenchen.de
Náčelník	Zdenek Hanzl	zdenek.hanzl@sokol-muenchen.de
Náčelnice	Jarka Unger	jarka.unger@sokol-muenchen.de
Pokladní	Kateřina Shejbalová	katerina.shejbalova@sokol-muenchen.de
Vzdělavatel	Jiří Hofman	jiri.hofman@sokol-muenchen.de
Zapisovatelka	Martina Korcánová	martina.korcanova@sokol-muenchen.de
Matrikářka	Alena Hardenberg	alena.hardenberg@sokol-muenchen.de
Revizoři	Ivan Steiger	ivan.steiger@sokol-muenchen.de
	Tomáš Hinšt	tomas.hinst@sokol-muenchen.de
Člen	Vladimír Beneš	-

Na dlouho odkládané lyžování jsme vyjeli v neděli 12. března. Na poslední chvíli odvolal svou účast Tom s dětmi a tak klesl počet účastníků téměř

na polovinu.

Na Sudelfeld jsme dorazili za hustého sněžení, ani dálnice nebyla ještě uklizená. Dobře, že jsme nevybrali za cíl Spitzingsee - tam se dalo vyjet jen s řetězy. Naštěstí se počasí

během dne trochu vylepšilo, a tak jsme si v čerstvém prašanu zalyžovali až nás bolely nohy.

Po cestě domů jsme neopoměli navštívit proslulou hospodu v Hofoldingu a dát si Riesen-schnitzel.

Pro účastníky nedělního "Starkbier" posílám malou obrazovou vzpomínku, a pro ty, kteří se zúčastnit nemohli, malou obrazovou ukázkou toho, oč přišli :-)

Jarda

Krátké zprávy ze života jednoty

Výlet do Partnachklamm

Podle hesla "Neexistuje špatné počasí, pouze špatně oblečení lidé", jsme se vydali na horský výlet právě v onen jediný říjnový den, kdy pršelo. S deštníky a v pláštěnkách jsme zdolali Partnachklamm, nenáročné stoupání a oběd. Abych byla přesná, na oběd jsme pláštěnky odložili a po něm už nám na cestu dolů svítilo sluníčko. Závěrem jsme ještě potěšili několik turistů i místních, které naše fotografování samospouští bavilo o dost víc než respekt budící skokanské můstky v Garmischi a po mokré, nezvykle prázdné devadesát pětce jsme se rozjeli domů.

Zástupci mnichovského Sokola se sešli s francouzským sběratelem panem Serge Bernard k přípravným rozhovorům o knižní obrazové publikaci, výboru fotografií z největší známé sbírky historického obrazového materiálu dějin SOKOLA od jeho vzniku v předminulém století až do dnešních dnů.

Sedmihodinová pracovní schůzka místostarostky mnichovské jednoty Evy Steiger a jejího manžela Ivana s panem Bernard a seznámení s tisíce dokumenty a mnoha unikáty načrtly koncepci ke knižnímu vydání

v jednom z předních českých nakladatelství. Škoda, že sbírka nebyla objevena dříve, neboť k vydání prvního svazku mohlo dojít již k letošnímu

Všesokolskému sletu v Praze.

Volejbalový turnaj BASILEJ 2006

Letos jsme se již potřetí zúčastnili volejbalového turnaje v Basileji, ve dnech 7.-9. dubna 2006.

Basilejští Sokolové nám udělali velikou radost když na náš návrh přeložili vlastní turnaj na sobotu, což bylo pro nás jak organizačně, tak i časově velice příznivé a příjemné. Předchozí turnaje se konaly totiž vždy v neděli a to nám z časových důvodů vůbec nevyhovovalo, protože jsme se vraceli domů v pozdních nočních, ba i ranních hodinách a druhý den museli do práce.

Na samotný turnaj jsme vyrazili již v pátek odpoledne a rozdělili se do dvou skupin, jedna skupina vyjížděla dříve a zkracovala si opět cestu do Basileje přebroděním přes Bodamské jezero pod vedením našeho zkušeného řidiče, navigátora a specialisty na zkratky, Tomáše Hinšta. Počasí nám přálo, bylo krásně slunečno a tak jsme z lodi jménem Tábor vychutnávali krásy Bodamského jezera a jeho romantických břehů. Letos jsme se po vylovení oproti loňsku i dokonce velice dobře orientovali v rozestavěné Kostnici a trefili se na dálnici do Basileje. Spoléhalí jsme také na detailně vypracovaný kilometrovníkový plán bratra Bidla z Basileje, který nám jej po loňské

zkušenosti opravdu vzorně vypracoval a doufali v rychlé dobytí našeho cíle, protiatomového krytu v Binningenu. Stavební úpravy basilejských dálničních podjezdů, nadjezdů a tunelů nám ale udělali čáru přes rozpočet. Jako tradičně jsme zabloudili a jen zázrakem dorazili do cíle, kde jsme byli již toužebně očekáváni jednak bratrem Edou a jednak sokolským týmem z Řičan u Prahy.

Druhá skupina vyjížděla z Mnichova později a jela přímo dálnicí na Basilej. I oni měli bezvadně vypracovaný plán, ale také oni se zamotali právě ve stavebním zmatku basilejské dálnice a

Zdeněk Hanzl

byli nuceni zakoupit si plán Basileje, podle něhož dorazili pozdě večer do krytu, zcela vyčerpáni a unaveni.

Všichni jsme si oddychli a ztrávili velice příjemný večer při kytáře, dobrém jídle a vynikajícím moku.

Druhý den v sobotu jsme brzy vstávali a po krátké snídani vyrazili do tělocvičny, kde se samotný turnaj konal.

Turnaje se zúčastnilo celkem 7 mužstev, z toho 5 místních švýcarských a jedno mužstvo z Říčany u Prahy a my mnichovští jsme tvořili mezinárodní účast.

Hrálo se systémem „každý s každým“ na dva sety bez ohledu na výsledek a body se potom sčítaly. Zahájili jsme velice nešťastně a prohráli hned první set s mužstvem Curychu, což bylo asi dobře, protože jsme pochopili, že takto se turnaj vyhrát nedá. Proto jsme se vzchopili, setřásli trému, promysleli a přestavěli postavení hráčů, což se později ukázalo jako takticky výborné.

Od této doby jsme už jen vyhrávali a neprohráli s nikým ani jediný set do konce turnaje a po právu se umístili

na prvním místě. Byl to místy tuhý a nelibostný boj, ale stanovili jsme si pevný cíl a toho jsme také dosáhli.

Náš bojový pokřik a optimismus na hřišti slavili úspěchy.

Bylo nám velice krásně, když při vyhlašování výsledků zaznělo

s obdivem a pochvalou jméno naší sokolské organizace, kterou se nám podařilo tak dobře

representovat. Byli jsme pochváleni za skvělou hru a vynikající disciplínu na hřišti.

Za to vše bych chtěl jednak poděkovat našim hostitelům,

Sokolu Basilej, který se o nás výborně staral po všech stránkách a po dobu celého turnaje, včetně občerstvení a ubytování, ale hlavně všem, kteří nás tak výborně reprezentovali. Jmenovitě Katce Shejbalové, Barče a její sestře Lucce, Wolfgangovi Schwarzovi, Petrovi Marušákovi a Tomášovi Hinštovi, také Jirkovi Hofmanovi a jeho přítelkyni Renatě, která nám velice krásně fandila a stále fotografovala.

V průběhu turnaje se z nás stala vynikající parta lidí, která odevzdala velký kus práce.

Poděkování patří také Sokolu Říčany, s jehož účastníky jsme strávili velice příjemné večery a kterým jsme také sokolsky vypomohli v průběhu turnaje s posílením jejich mužstva, které bylo indisponováno náhlými onemocněními jejich hráčů.

Nedělní ráno bylo v Basileji velice deštivé a chladné, ale to nás ještě před odjezdem domů neodradilo od prohlídky města pod vedením profesionální průvodkyně paní Jitky Kohler, za což ji také touto cestou ještě jednou velice děkujeme.

Děkujeme naší sokolské organizaci za její finanční podporu a slibujeme, že se budeme příští rok snažit obhájit naše prvenství na tomto turnaji a opět vzorně representovat naší sokolskou jednotu v zahraničí.

Oetz 2006

Vladimír Beneš

“Snad nám bude počasí přát a alespoň přes den a na kus táboráku bude pěkně”, říkali jsme si, když jsme se vypravovali na letošní Oetz, t.j. na sokolské setkání v Oetzu. Chtěli jsme využít těch pár dní o svatodušních svátcích k příjemnému pobytu mezi známými, mezi sestrami a bratry a dovědět se něco o jejich zážitcích a zkušenostech posledního roku. A příjemné počasí, sluníčko a teplo, přispívá k dobré náladě při přátelských diskusích. Takové počasí se v horách kolem Oetzu nedá objednat - kolikrát jsme už zažili naše setkání v dešti, sněhu a chladu - nezbylo, než se schovat raději v hospodě a využít čas jinak.

Měli jsme štěstí. Sluníčko svítilo a bylo teplo, i když ne stále a také déšť nás několikrát překvapil, ale hlavně jsme se nemuseli starat o chod našeho každoročního sokolského setkání. Tahle povinnost připadla letos zase jednou na bratry a sestry švýcarské župy – s přehledem a klidem vyřizovali záležitosti s úřady, obstarávali dřevo na táborák a ostatní “drobnosti”, starali se o hosty a jejich starosti a problémy, vítali je a dbali na dodržení programu. Je třeba konstatovat, že všechny body programu splnili, včetně schůzí a zasedání ZOS. Úkol, který na sebe vzali vyžaduje fyzické a psychické vypětí - za jejich práci a námahu jim i teď s odstupem děkujeme a vzpomínáme s obdivem na jejich výkon.

Patřičnou pozornost vzbudily autobusy s členy sokolských jednot z Čech, Moravy a Slovenska, řada z nich

nebyla v Oetzu poprvé a doufáme, že nebyli horskou přírodou a prostředím na louce v Piburgu zklamáni. Věříme, že se jim u nás líbilo a že opět přijedou. S pocitem obdivu se setkáváme s lidmi, kteří jsou ochotni obětovat čas a obtíže celodenního cestování, aby se seznámili se společenstvím, s kterým je spojuje SOKOL. Nedá se předpokládat, že všichni vědí co Sokol je, ale určitě se mezi nimi najdou jedinci, kteří si uvědomují, co je to Sokol, co byl a býval Sokol. Organizace, která je stále plna dobrých myšlenek, která je vedena normou a zastává ji, taková se nedá zapomenout.

Touha poznat nové a obětovat tolik času, peněz a energie je obdivuhodná a je třeba ji ocenit. Je to vlastnost sokolů od založení sokolské organizace včele s Dr.Tyršem až po dnešní dny.

V Oetzu se člověk rozpomene na hodně dobrých lidí. Třeba na faráře Haueise, na br. Pejškara, br. Paula, s. Provazníkovou, na br. Vl.Svobodu z Curychu. A nesmíme zapomenout na br. Fialu, posledního starostu Ústředí čs. Sokolstva v zahraničí, který se zasloužil o upevnění dobrého jména Tyršova Sokola v Oetzu.

Skutečně se nedá snadno na Sokol a Oetz zapomenout.

XIV. VŠESOKOLSKÝ SLET V PRAZE 1. - 6. 7. 2006

Jan Trunčík

Velice úspěšně zahájení sletu 1. července v aréně Sazky nás nadchlo. Musím přiznat, že jsme ani netušili, jakým aktivitám se v Sokole můžeme věnovat. V programu byla předvedena nejen tradiční gym-nastika, ale i akrobatické tance, cvičení na specializovaném nářadí, trampolíny, tekvondo i aikido. V rámci programu byl i zápas mistra Sokola v sumo. Soupeřem našeho borce byl impo-zantní, přes 300 kg těžký borec z USA. Když jsem ho uviděl, přemýšlel jsem o tom, jak ten „kolos“ do Prahy dopravili. Musel přiletět zvláštním letadlem? To jsme se však nedozvěděli. Výsledek zápasu byl pro málo po-hyblivého borce z jeho hlediska zklamáním – prohrál.

Tím nechci zmenšit krásu gymnastek a gymnastů, volejbalistů, basketbalistů, badmintonistů, tenistů a já nevím jakých sportů, které byly předvedeny.

Zkrátka program měl takový spád, že jsme museli mít oči na stopkách, aby-chom všechny aktivity vstře-bali.

Odešli jsme z arény velice spokoje-ni.

Mentálně jsme se přípra-vovali na slav-

zemí jsme pochodovali centrem Prahy i my, mnichovští sokolové. Zažili jsme velkolepé defilé všech sokol-ských jednot již po tradiční trase z

Václavského náměstí, okolo Národního divadla, nábřežím Vltavy okolo slavnost-ní tribu-ny před Rudolfinem až na Staro-městské náměstí. Ještě před sletem jsme se obávali, že nebude dostatečný počet hudebních těles, které nám budou vyhrávat do pochodu. Opak byl

nostní průvod, který se usku-tečnil příští den. Mezi dvě-ma desítkami tisíců sokolů z vlasti a dalších dvaceti

skutkem. Snad každá župa měla svoji kapelu – a bez nadsázky – jedna lepší než druhá. Dokonce i velká skupina bubeníků z Ostravy nám zpříjemňovala pochodování po starých dlážděných ulicích Prahy.

Telegraficky o státu ve státě

... trocha dojmů o jednom srdci dobré vůle a bratrství

A pak začalo cvičení na stadionu Evžena Rošického. Pro cvičící to byl perný, ale podle vyjádření všech cvičících, nádherný týden. Secvičování, zkoušky, doladování, zkoušky. Ta námaha však stála za to. S mojí ženou jsem shlédli všechny skladby. Které cvičení bylo nejhezčí? Všechny! Všechny měly svůj půvab – od těch nejmenších Sluniček, které nezlobili, až po Věrnou gardu. Veliká pochvala patří i pořadatelům, kteří zajímavou choreografií dodali sletu novou dynamickou tvář.

A jaký to byl slet? Věřím, že nejen účastníci, ale ani Pražané na něj dlouho nezapomenou. Slavnostní průvod i všechna cvičení byly neobyčejně působivé i úspěšné. Rošického stadion byl zaplněn cvičenci, pražská doprava probíhala výtečně. Kdo však podle mého názoru zklamal, byli novináři, redaktori i celý denní tisk. Mnohdy se stalo, že o sletu bylo informováno jen v Praze a okolí. Je všesokolský slet snad záležitostí jen hlavního města? Vždyť cvičenci se sjeli nejen z celé republiky, ale doslova z celé osvěta.

Jeden bratr si posteskl: Asi proto, že většina tisku je v zahraničních rukou a ti o Sokol

nemají zájem. A co

nakonec? Všem, kteří se podíleli na sletu, jak organizačně i jako účastníci děkuji, děkuji, děkuji!

A už se těším na XV. všesokolský slet.

S potěšením připomínám citát, zpola zapomenutou vzpomínku Jana Nerudy na jeden sokolský průvod z předminulého století: „Národ na chodnicích zdravil národ v průvodu a národ v průvodu zdravil národ na chodnicích.“ A s Janem Nerudou se „...celá básnická obec té doby shodla ve chvále Sokola...“

Snad by se i po více než sto letech básníci shodli v podobné chvále. Část národa rozseta po Vlasti i po celém světě se slétla, zdravila národ v průvodu a národ v průvodu zdravil národ na chodnicích - k dílu krásy a lásky, nikdo nic nechtěl a všechno dal, jako Tyrš učil a vkládal do genů minulým generacím; založil Sokol jako nástroj výchovy národa - slušného člověka, dbalého našich psaných i nepsaných sokolských zákonů.

Zdravili jsme se jásavě v průvodu se sestrami a bratry, my s modrobílými károvaným bavorskými praporky, po boku amerických, francouzských, australských, švýcarských, kanadských i rakouských - a nebyl těch praporků ze všech koutů světa konec.

S šedinami pod čepicí, těšil jsem se ze svých pokřiků do všech stran „Na zdar!“ i „Nazdár!“ Od posledního Sletu mi nebylo na síle hlasu, připadal mi v našem společenství překvapivě pevný, jakoby snad ani ze mne nepocházel. Sdružoval jsem se s očima tisíců sokolů i přihlízejících takřka s každým zvlášť, v nezapomenutelnou zkratku, jakou si dovedeme představit při pohledu z okna rozjíždějícího se vlaku, na tváře s nimiž se v jednom okamžení vítáme a zároveň i loučíme. A tázal jsem se, kde zůstali ti zachmuření chodci všedního dne, řidiči tramvají i automobilů, co nám nedávají přednost na přechodu, příkře na nás troubí a vjíždějí na červenou do křižovatky? Kam se náhle poděly neochotné prodavačky, úřednictvo, ti co do nás na chodníku vráží, předbíhají nebo nám zabouchnou těsně

Ivan Steiger

Přetištěno ze sletového čísla časopisu SOKOL.

před nosem dveře? Kde zůstaly všech-ny ty neradostné tváře se sevřenými rty, kde jsou zloději, zlodějčiči i udavači a kam se po-děli závistivci odnaproti i ti co vyhodili nepotřebný slamník, stará kamna nebo sjeté pneumatiky do příkopu, kde jsou všechny ty oběti materialistického zbídačení?

postávající před obchody. A všichni tomu byli svědci. Naše průvody ožívují základní myšlenku Tyršovu fyzické tělesné i mravní duševní síly a obrody národa. Přejme si, aby tomu tak bylo i napříště, neboť sílu jednoty netvoří jen náš počet, ale také poznávání a sblížování s těmi, které přivedla do ulic stejná myšlenka jako nás. Člověk sám neví, proč jej najednou páli oči a ulice se před očima tak podivně zamlžuje - čekaje na stín smutku z následujících dní.

Překvapeně i udiveně působili cizinci, turisté neobeznámení

Naše děti, Sluníčka, jsou nejlepší řeč sletu.

Končím s Janem Nerudou: „Prapor byl nesen statným jedním sokolem, jehož zvláště krásný a dlouhý vous všeobecný údiv vzbuzoval...“

s důvodem naší radosti, nechali se k ní strhnout, prohloubili si poznání této země. Ze zálohy zdravili přiměřeně i prodavači a majitelé obchodů

Jak jsme grilovali.....

Zdenek Hanzl

Letošní léto se opravdu povedlo, a v červenci byly krásné, slunečné a teplé dny, a proto jsme si v Sokole řekli, že bychom se mohli sejít jako loni na některém mnichovském jezeře, trochu si zahrát volejbal, něco si uagrilovat a popřípadě se i vykoupat.

Neděle 16. července byla opravdu ideální na uskutečnění našeho plánu a sešlo se nás odpoledne poměrně hodně na Fasaneriesee, na velké louce, která je ideální pro postavení volejbalového hřiště a také na grilování.

Každý si k pití a k jídlu donesl to, co má nejraději, někdo přinesl gril, jiný síť a míč.

Společným úsilím se nám podařilo postavit volejbalovou síť a vytyčit hřiště a protože jsme se řádně vysílili, tak bylo nutné se náležitě posilnit tedy ugrilovat všechny ty donesené dobroty

na-pít se dobrého pití, kterého take nebylo nejméně. Po načerpání nových sil jsme se vrhli do hry. Řádně nadopování samými dobrotami jsme všichni podávali nadlidské výkony a naše hra neměla konce. Mezi sety jsme museli pravidelně doplňovat stav tekutin v našem organismu a hlavně dodržovat pitný režim.

Všem se to náramně líbilo a ti nejdůležitější se ještě večer vrhli do vln jezera, aby se po takovém boji na síti osvěžili.

Tato neděle se nám opravdu vyvedla a všichni na ni budeme určitě vzpomínat při dlouhých, zimních večerech.

Nevíte kde jsou Prušánky? Nevadí, ja to také nevěděla. Prý na Moravě, nedaleko zámku Lednice, řekla mi moje dlouholetá kamarádka Květa když jsme zase jednou spolu telefonovaly. Nemáš chuť jet s námi? Náš Sokol z Mnichova pořádá zájezd do Prušánek.

Vlastně, proč by ne. V Prušánkách jsem ještě nikdy nebyla nehledě k tomu, že jsem ještě nikdy nezažila vinobraní na Moravě.

Vyjíždíme v pátek ve 14.00 z Mnichova pražským autobusem a budeme se vracet v neděli večer. Dvě přenocování, v sobotu prohlídka zámku Lednice, od dvou návštěva slavnostního zahájení vinobraní krojovaným průvodem a večer večere ve vinném sklípku s vinnou ochutnávkou. V neděli ještě jedna ochutnávka vína a odjezd zpět do Mnichova.

Moje česká kamarádka Eva, velmi dobrá zpěvačka hlavně českých lidových písní bohužel nemoh-la, ale protože vyučuje češtinu na VHS, doporu-čila jednu svou žákyni, Katju z Duisburgu. A tak jsme se přihlásily. Katja, i když čistokrev-ná němka, učí se češtinu a ráda by si ji procvičila v

originale.

A tak jsme v pátek ráno vyrazily

směrem na Mnichov. Katja z Duisburgu a ja z Kolína nad Rýnem.

Ve 14.10 jsme dorazily na terminal ve Fröttmaningu, kde už skupina "Sokolíků" na nás a ten pražský autobus, čekala.

Bylo veselo. Vtipkovalo se a vyprávěly vtipy, a já i Katja jsme po pár minutách byly jako jejich. Tato dobrá nálada, vydržela přes celý výlet, přes ty hody i nehody které jsme zažily.

Holt: "Wenn einer eine Reise tut, kann er was erleben" Tak to také tak bylo.

Autobus přijel, my jsme se usadili a vyjeli jsme, pomaloučku, protože byla zácpa, z Mnichova směr hranice.

Jeli jsme přes jižní Čechy, na jižní Moravu. Po okreskách! Vite kde jsou Prušánky? Jižně od Brna. Vlastně Moravské Slovácko, nedaleko Slovenských, ale i Rakouských hranic.

V autobuse bylo veselo, Marie nás podělila "Léčivou vodičkou", která dělá dobrou náladu. A byla.

Bohužel trvala ta cesta o něco déle než jsme předpokládali a na konec, ale ještě ne u konce, mu (autobusu) vyplivla spojka. Bohužel v jednu hodinu v noci. Pan řidič, objednal nový autobus. Za dvě hodinky přijede, ujišťoval nás.

Naši "Sokolíci" díky handy a za pomoci místního šohaje, který zřejmě

*Volně vyprávěno
Inkou Terbrovou
z Kolína nad Rýnem*

nemohl spát anebo se vracel se schůze, nebo schůzky, pomohl sehnat taxíka. A ten zase sehnal dva jiné, takže se

mě čekal a tím že "to vůbec nevádí" že jsme ho nenechali celou noc spát nám dal klíče od pokojů a my jsme ve Velkých Bílovicích ve 4 hodiny ulehli.

Snídaně byla dobrá, kafičko taky a po snídani jsme vyrazili k hotelu "U Hroznu" kde spala druhá polovina našeho zájezdu.

Na plánu byla prohlídka zámku Lednice. A zase jsme čekali, protože to s tím novým autobusem ještě neklaplo. Nakonec nás privátní auta na dvě až tři "fůry" odvezla do Lednice.

V Obci Lednice jsme zažili českou svatbu. Nevěsta hezká a mladá, v dlouhých bílých šatech v ruce bič. Ženich mladý, štíhlý a pružný už měl na krku ohlávku.

V zámeckém parku byly další oddávky. S knězem a malou kapelou.

Byla sobota.

starší ročníky dostaly ve dvě do postele.

Ten zbytek se dožil nového autobusu.

Hospodský na nás samozřej-

Vrchol našeho zájezdu, byl ten slavnostní krojovaný průvod v Prušánkách, kterým se vlastně otvírá hora (vinice a vinobraní).

Na vysvětlenou:

Na začátku září, když dozrávají hrozny, se "Hora zavírá" (vinna hora).

Do vinic smí jen těhotné ženy, děti a starci. Proč, jsme se bohužel nedozvěděli.

Pak se hora slavnostně otvírá, tím krojovaným průvodem ukončeným programem se zpěvem a tancem a dostatečným oslavováním ve vinných

sklípčích, až do rana bílého.

To byla vizuální pohádka. Ty nádherné kroje s výšivkami, široké sukně s mnoha spodničkami, mladá a hezká děvčata, štíhlí švarní šohajové ve vyšíváných gaticích a holínkách.

Nabízeli burčák a dobré domácí víno.

Průvod doprovázený dechovou kapelou se dal do pohybu. Mnoha květy vyzdobenou májku, nesli tito šohajové a děvčata do Hecklic, kde jsou ty vinne sklípky.

Zde se májka slavnostně postavila. Doprovázeno zpěvem, tancem vínem burčákem a buřty s hořčicí a chlebem.

V 17 hodin jsme měli objednanou večeři a vínko,

minerálka stala taky na stole, a po večeri prohlídka vinného sklepa s ochutnávkou.

A pak jsme se rozešli na návěs, kde hrála už jiná muzika. Tancovalo se na návsi, ve sklípcích a všude. Najednou se objevilo mnoho otevřených sklípků s

muzikou a samozřejmě s obsluhou. Dechovka, cimbálovka, country, pro každého něco.

V jedenáct nebo ve dvanáct, kdo to dneska ještě ví, se nás začala zmocňovat únava. Z těch silných dojmů, nebo nevyspáním, možná že i z

toho vínka, kdo to dnes ví. Domu nás odvezl ten náhradní mikrobus.

V neděli u snídaně jsme se všichni shodli na tom, že máme dojmů tolik, že by stačily na týdenní zájezd.

Po prohlídce a ochutnávkě v dalším vinném sklepě v Poddvoří, (neplést s potvory) jsme nastoupili cestu domů, přes Rakousko. Zmožení dojmy jsme vlastně pospávali, ale Rakousko známe, takže jsme o nic nepřišli.

Ve 20.00 jsme dorazili do Mnichova.

Jak jsme se ja a Katja dostali do Kolina a Duisburgu je vlastně jina historka, také napínavá, ale tu vám budu vyprávět příště, na příštím zájezdu.

Katjas Ausflug nach Mähren

Einmal mehr weiß ich, warum ich so gerne nach Tschechien fahre. Es ist für mich das schönste Land, dazu wird auch noch die schönst klingende Sprache gesprochen.

Ich hatte nur sehr wenig Informationen vor der Fahrt, wusste nur, dass sich in München eine Gruppe trifft und man dann gemeinsam nach Mähren fährt und dort in einen Weinkeller. Gespannt fuhr ich also mit, und bereits am Bußbahnhof München wusste ich, dass ich gut aufgehoben bin.

Ich stellte fest, dass ich die einzige war, die die Tschechische Sprache nicht wirklich beherrscht, es wurde nur Tschechisch gesprochen, dennoch kam man auf mich zu, bezog mich in Gespräche ein und wenn ich dann irgendwann gar nichts mehr verstand, sprach man auch deutsch mit mir.

Alle waren wirklich sehr nett.

Beeindruckt hat mich auch die Gelassenheit in der Gruppe. Erst kam der Bus mit Verspätung an, und dann noch schließlich die Panne mitten in der Nacht. Niemand regte sich jedoch auf, alle blieben gut gelaunt und keiner ließ sich aus der Ruhe bringen. So sollte es immer sein!

In Mähren selbst lief aus meiner Sicht alles sehr gut. Vielleicht musste das eine oder andere umorganisiert werden, aber davon habe ich kaum etwas mitbekommen.

Das Weinfest in Prusanky gefiel mir am Besten. Die Trachten waren sehr schön anzusehen, und die Atmosphäre in den Weinkellern war einfach einmalig, der Gesang und die Musik waren Klasse.

Ich bin sehr froh, dass ich das erleben durfte und würde sofort wieder mitfahren.

*Katja Illbruch
aus Duisburg*

SOKOL CUP München 2006

*Své zážitky
z volejbalového
turnaje „Sokol
Cup München
2006“ sepsal
Jaroslav Verner*

Turnaj zahájil
slavnostním projevem
konzul Dr. Hloušek

Volejbalový turnaj „Sokol Cup München“ pořádala naše mnichovská sokolská jednota sice již podruhé, ale pro mě osobně to byla letos velká premiéra, protože při loňském prvním ročníku jsem ještě nebyl členem Sokola. I když jsem mnichovské barvy přímo na hřišti zatím ještě nehájil, stejně mohu o sobě hrdě prohlásit, že jsem byl přímým účastníkem turnaje, protože jsem se celou dobu jeho trvání pohyboval v jeho středu a pomáhal jsem s organizací všude tam, kde bylo třeba. A právě o některých mých dojmech ze „zákulisí“ této vydařené sokolské akce bych se chtěl s vámi podělit.

Volejbalový turnaj „Sokol Cup München 2006“ byl otevřen pro sokolská i nesokolská smíšená družstva s minimálně dvěma hráčky. Nejvíce byla samozřejmě zastoupena družstva z Česka, zahraniční Sokoly nakonec kromě pořadatelů reprezentovali pouze Sokolové ze švýcarského Luzernu a dvě družstva ze slovenského Trenčína. Turnaj se konal v Mnichově o víkendu 31.09. - 1.10., tedy stejně jako jeho první předchůdce v době tradiční mnichovské pivní slavnosti „Oktoberfest“. Svým místem a termínem konání se tak stal pro případné zájemce velmi atraktivním. Kdo by nechtěl tuto velkou lidovou veselici, na níž každoročně přijíždí milióny návštěvníků z blízka i daleka, vidět alespoň jednou na vlastní oči a kdo by nechtěl sám okusit, jak chutná velký máz pravého „oktoberfestového“

piva zajedený obrovským preclíkem?

Všichni přespolní účastníci byli stejně jako loni ubytováni v tělocvičně spřátelené sportovní jednoty MTSV Schwabing. Vlastní „služba“ mi tak začala už

v předvečer turnaje, kdy jsem našemu náčelníkovi Zdeňku Hanzlovi pomáhal s ubytováváním příjezdějících výprav. Na podlaze tělocvičny během pátečního večera postupně vyrostlo úplně „spacákové městečko“ – ti, co přijeli dříve, měli tu výhodu, že mohli své „městské čtvrti“ rozložit na žíněnkách ve strategicky výhodných lokalitách poblíž stěn. Jako první letos dorazili

Sokolové z Řičan, čímž několika násobně vylepšili svůj příjezdový čas oproti loňsku, kdy dorazili až kolem půlnoci. Celkem se v tělocvičně ubytovalo více než sto sportovců, své dočasné přístřeší tu na dvě noci našly i dvě roztomilé potkaní samičky (samozřejmě s téměř šlechtickým rodokmenem), které ve své kleci věrně doprovázely svého „páníčka“ na jeho daleké cestě až do Mnichova.

Vlastní volejbalový turnaj probíhal opět ve velké sportovní hale „Profesního vzdělávacího střediska“, které se nachází nedaleko místa konání již zmíněného „Oktoberfestu“. V sobotu v devět hodin ráno přivítala slavnostně vyzdobená hala všechny účastníky i hosty a po slavnostním nástupu a zahajovacích proslovech zástupce Generálního konzulátu ČR v Mnichově a našeho sokolského starosty se začalo bez dlouhých průtahů hned hrát, vždyť ten den bylo na programu celkem 45 zápasů! Poněvadž přijelo více družstev než loni (některým pozdějším zájemcům se musela jejich účast dokonce odříci), hrálo se současně na všech třech hřištích. Herní systém připravil Jirka

Hofman na umístění v celém turnaji, počítači se pomyslné finále usku- a příslušné tečnilo mezi družstvy herní roz- Příbyslavi a Trenčína. pisy vyvěsil V napínavém zápase na stěně strhli prvenství na svou tělocvičny, stranu nakonec hráči takže hrá- z Příbyslavi a tím se stali čům i roz- i celkovými vítězi hodčím druhého ročníku z jednot- mnichovského turnaje. livých vý- A jak si v turnaji vedla prav bylo naše mnichovská hned sokolská jednota? Nutno říci, že

jasné, proti komu, na kterém hřišti a přibližně v kolik hodin mají nastoupit. Tamtéž také mohli průběžně sledovat výsledky zápasů všech týmů. V herním plánu prvního dne bylo všech 18 družstev rozděleno počítačem do tří základních skupin, v nichž se dvou setové zápasy hrály tabulkovým systémem „každý s každým“. V sobotu večer jsme tak znali vítězné pořadí družstev v každé

základní skupině - od prvního až do šestého místa. Na základě dosaženého pořadí v základní skupině byla všechna družstva rozdělena do šesti finálových skupin a v neděli se členové každé z nich mezi sebou utkali opět systémem „každý s každým“. Tím, že v této finálové části vždy na sebe narazila tři mužstva ze stejných příček základní části, bylo dosaženo větší vyrovnanosti a napínavosti všech těchto „finálových“ zápasů, kdy těsné rozhodnutí často padlo až v prodloužení (třetím zkráceném setu).

V první finálové skupině, ve které se hrálo o zlaté, stříbrné a bronzové

se pomyslné finále usku- tečnilo mezi družstvy Příbyslavi a Trenčína. V napínavém zápase strhli prvenství na svou stranu nakonec hráči z Příbyslavi a tím se stali i celkovými vítězi druhého ročníku mnichovského turnaje. A jak si v turnaji vedla naše mnichovská sokolská jednota? Nutno říci, že hráčská úroveň turnaje byla natolik vysoká, že naše reprezentační družstvo, ač v něm nastoupili jen ti nejlepší z nás a jeho dívčí část byla ještě posílena ne-sokolským sportovním dorostem, nemělo v tak silné konkurenci skoro žádnou šanci se lépe prosadit. V základní skupině jsme skončili na posledním místě a v následné šesté „finálové“ skupině jsme si našim jediným vítězstvím turnaje nad Sokoly z Řičan (a po prohře s Luzernem) zajistili čestné předposlední místo. Všichni naši hráči bojovali jako lvi (pardon „jako sokolí“), ale jednu osobnost naší sestavy bych chtěl přesto jmenovitě vyzvednout. Standa Hluchník byl nejen velkou hráčskou oporou v poli, ale snad ještě více dovedl naše družstvo podržet ve chvílích, kdy sám usedl na střídačku a jal se svým kolegům na hřišti z lavičky fandit. Jeho nepřehlédnutelný a nepřeslechnutelný spontánní projev tak přispěl k dobré náladě v týmu i v době, kdy se nám hra zrovna moc nedařila.

Samozřejmě nejen hrou živ je člověk, a tak jsme se jako organizátoři museli postarat i o to, aby hladoví a zizniví borci měli kde zregenerovat své síly. Po loňských zkušenostech, kdy ke konci turnaje již došel guláš, se jej letos navarilo ještě více, a nabídku jídel dále doplňovaly párky, pečivo i něco

sladkého na zub. Mezi teplými a studenými nápoji bylo k dostání i právě „oktoberfestové“ pivo, byť bylo jen lahvové. Na tomto místě patří velké poděkování všem našim členům i dalším pomocníkům, kteří tento lákavý buffét u hlavního vchodu nejdříve „vykouzlili“ a pak tu po oba turnajové dny téměř nepřetržitě obsluhovali naše sportovní hosty.

mě má „služební povinnost“ znovu volala do haly v severní části města, kde byli účastníci turnaje ubytováni, abych tam dohlížel na jejich odjezd. Nutno však říci, že vše probíhalo bez

Zvláště v neděli byla na některých účastnících pozorovat jistá únava, která se nedala úplně vysvětlit jen herním nasazením předešlého dne. Vždyť Oktoberfest a mnichovské hospůdky jsou tak lákavé a atmosféra při večerní

kytaře tak družná. Nebylo tedy divu, že například shánět rozhodčí na jednotlivé zápasy, což byl jeden z mých nedělních úkolů, nebylo vždycky úplně jednoduché. Ale znovu se ukázalo, že v jednotlivých výpravách panovala kamarádká solidarita. Byl-li člen výpravy, který měl podle vývěsky pískat nějaký zápas, zrovna příliš společensky unaven, ochotně za něj zaskočil méně unavený spoluhráč nebo spoluhráčka. Jeden z rozhodčích nedělního dopoledne mi byl svou vizáží trochu povědomý, a když jsem se podíval do rozpisky na jeho jméno, bylo vše hned jasné. Byl to můj spolužák z vedlejší třídy na pražské základní škole. Po škole se přizemil do Opavy a nyní s opavskými Sokoly přijel do Mnichova, kde musí natrefit zrovna na svého bývalého spolužáka z Prahy, kterého neviděl přes 30 let! Takže jsme si při této příležitosti znovu ověřili, jak je ten svět malý.

sebemenších problémů, všichni si po sobě vzorně uklidili, a když se zavřely dveře za posledním návštěvníkem (jako poslední paradoxně odjízďeli ti, kteří to měli domů nejdále - slovenští účastníci z Trenčína), nikdo by byl nevěřil, že v těchto prostorách přebývalo uplynulé dvě noci tolik nocležníků.

Co říci závěrem? Ještě jednou bych chtěl vyjádřit dík všem hráčům za výborné sportovní výkony, příkladnou reprezentaci a smysl pro „fair play“ a

dále pak hlavnímu organizátorovi turnaje, Tomáši Mrtvému, a všem jeho pomocníkům, bez jejichž přičinění, obětavé práce a vynaloženého času by náš turnaj neproběhl tak úspěšně, jak proběhl, a já bych nyní nemohl psát tyto pochvalné řádky. Můžeme se tedy jen těšit na další ročník turnaje a přitom i doufat v lepší umístění naší pořadající sokolské jednoty.

Slavnostní vyhlášení výsledků a předávání diplomů jsem v neděli odpoledne bohužel již neviděl, protože

Celkové pořadí	
1	Přibyslav
2	Sokol Trenčín 1
3	Sokol Svinov 1
4	Sokol Vsetín
5	Mustangové Praha
6	Sokol Kaznějov
7	Sokol Brno Židenice
8	Sokol Jinočnice 2
9	Sokol Jinočnice 1
10	Sokol Trenčín 2
11	Sokol Smíchov
12	Sokol Blatná
13	Sokol Opava
14	Sokol Mělník
15	Sokol Svinov 2
16	Sokol Luzern
17	Sokol Mníchovník
18	Sokol Říčany a Radošovice

V sobotu 2.prosince 2006 uspořádala naše sokolská jednota tradiční mikulášskou zábavu. Prostory pro tuto každoroční předvánoční akci nám opět zapůjčilo mnichovské České centrum a sponzorsky se podílel i Generální konzulát ČR v Mnichově. Programově byla mikulášská zábava rozdělena do dvou částí.

Mikulášská zábava v Českém centru

Jaroslav Verner

Odpoledne bylo určeno českým dětem a jejich rodičům, sokolským i nesokolským, večer byl pak vyhrazen dospělým členům Sokola, jejich partnerům, přátelům a pozvaným hostům.

Děti se začaly do vánočně vyzdobeného Českého centra scházet od půl čtvrté odpoledne. Tam se jich hned ujala naše sestra Martina Korcánová, která měla za úkol děti aktivním způsobem zabavit a tím i připravit na příchod samotného Mikuláše. Zvládnout takové množství dětí (a jejich rodičů) v nevelkém sále Českého centra nebylo zrovna jednoduché, ale naštěstí má Martina jako učitelka dobré profesionální předpoklady, takže se s pomocí svého manžela Pavla, který se postaral o kytarový

doprovod, zhostila svého úkolu na výbornou. Při společném čekání na Mikuláše tak zazněly vánočně laděné dětské písně a koledy, a to jak česky, tak i německy. Před pátou hodinou nastal ten dlouho očekávaný okamžik a do místnosti konečně vstoupil Mikuláš. Nepřišel však sám, jak jsme byli zvyklí z uplynulých let, nýbrž přivedl s sebou i oba své neodmyslitelné „sekundanty“, anděla a čerta. Tím pádem mohlo dojít k určité dělbě práce. Náčelník Zdeněk Hanzl v rouchu Mikuláše se mohl více věnovat dětem, které byly zrovna na řadě s nějakou básničkou, zatímco anděl se mu trochu staral o „administrativu“ a čert o klid a pořádek v sále. Nutno říci, že z načerněného Ondry Zvěřiny, chřestícího

velikým řetězem, šel opravdu strach, což dokazoval nejen taktický ústup několika dětí do bezpečí předsíně, ale i uhlově černé šmouhy, které po něm zůstávaly na podlaze. Vysokou účast dětí na naší mikulášské zábavě dosvědčil i fakt, že Mikuláš nadělil celkem 34 balíčků a že ani čertovi se chvílemi nedařilo udržet hranici decibelů pod „hygienicky přípustnou hranici“.

Mikulášský večer pro dospělé byl ve znamení zcela jiných decibelů. Zatímco jsme se v minulých letech museli spokojit jen s reprodukovanou hudbou, podařilo se letos zajistit opravdovou kapelu. Až z dalekého Memmingen přijela trojice českých muzikantů, aby nás tento večer rozpochybovala trochu jinak, než jak jsme zvyklí ze svých sokolských pondělků. Nutno říci, že to byl povedený tah, taneční večer se setkal se všeobecným pozitivním ohlasem a pamětníci dokonce tvrdili, že to byl nejlepší sokolský Mikuláš po „sametové revoluci“. O potřebné občerstvení jsme se postarali ve vlastní režii, soudek piva, který věnoval český konzulát, pak přišel velmi vhod, když bylo třeba mezi tancem doplnit ztracené tekutiny. Byl to velmi podařený večer, a tak není divu, že se poslední účastníci rozcházelí do svých domovů až dlouho po půlnoci.

Za úspěšný průběh mikulášské zábavy patří dík všem organizátorům, tedy především těm, kteří připravili, slavnostně vyzdobili a po akci zase uklidili sál Českého centra, zajistili chutné občerstvení a skvělou kapelu nebo se aktivně zúčastnili mikulášské nadílky pro děti. Velké poděkování samozřejmě náleží i zaměstnancům Českého centra, v čele s jeho ředitelem Davidem Stecherem, a Generálnímu konzulátu ČR v Mnichově, v čele s generálním konzulem Karlem Borůvkou, který se naší oslavy i se svou rodinou také zúčastnil.

Co nás čeká v roce 2007...

Leden	Lyžování v rakouských Alpách
Únor	Návštěva Říma
Březen	Členská schůze
Duben	Volejbalový turnaj v Basileji
Květen	Sokolské setkání v Oetzu
Červen	Setkání u starosty na Brdech
Červenec	Grilování
Srpen	Volejbal v přírodě
Září	Horská túra
Říjen	Sokol Cup
Prosinec	Mikulášská zábava
	Vánoční koledy na Viktualienmarktu

...a mnoho dalších, zatím ještě nenaplánovaných akcí a samozřejmě pravidelné pondělní cvičení, volejbal a poté posezení ve Schwabinger Stub'n.

Scházíme se v tělocvičně školy v Haimhauserstraße 23 ve Schwabingu. Cvičení pod vedením profesionální cvičitelky začíná v 18h, volejbal v 19h.

SOKOLÍK, nepravidelný zpravodaj Sokola Mnichov

Vydává: TV Sokol München - Tělocvičná jednota Sokol München e.V., VR 11107

c/o Tomáš Mrtvý, Balanstraße 168a, D-81549 München

tel: +49 89 68096784, email: tomas.mrtvy@sokol-muenchen.de

www.sokol-muenchen.de

Redakce a grafické zpracování: Jiří Hofman, jiri.hofman@sokol-muenchen.de